

ΓΑΛΛΙΚΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΝΘΙΣΜΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΤΟΥ RENÉ GHIL

Κλαυδίος: Ζεννί, άδιαφορώντας μην έκεινο τό δράδυ ήταν η νύχτα τον Χριστουγέννων, έφραζαν ταν καθισμένος με πάρος στο γραφείο του. "Έγραψε ένα καινούργιο του μυθιστόρημα. Τό μαρτί που τόν ένδειπρος έκανεν τήν ώρα ήταν τό έργο του, τό διότο προσταύθοντας νά κάνει καλύτερο απ' διά τέλλα που είχε γράψει ότι τότε..."

"Όλα ήσαν γαλήνια και γοητευτικά γύρω του μέρος" στο διατορό γραφείο του, που τό δεστόλιμαν ώρατο πίνακες και διαλεχτά κομψοτεχνήματα.

"Ο Κλαυδίος δύναται μελαγχολικός έκεινο τό δράδυ. "Ένα νεκροκέρατο που ήταν έπάνω στο γραφείο του, τού θύμιζε τη ματιότητα τών άνθρωπων.

"Έξαρα χτυπήστε τό κοιδενή της έξωπορτα. Ακούγοντάς το, ο Κλαυδίος άντοπήδησε, έναν συγχρόνως το βλέμμα του έπειτε στο κομψό φολόγι που ήταν έπάνω στο γραφείο του.

— Δεκά η ώρα! είπε. Ποιός μπορεί νάναι τέτοια ώρα; ... Τί ενόλης!

Ωστόσο πήγε και άνοιξε μόνος του, γιατί ή γυναίκα που είχε στήνετερά στον είχε πάει από νωρίς νά κάνει Χριστουγέννων μαζί με τους δύοκούς της. "Ταν ένας φίλος του.

— Καλησπέρα, μεγάλε συγγραφέα! ... του είπε. "Έρχομαι έκαπες της παρέας μας, που μού έσωσε έντολη νά σέ πάρω, δεν δένεται τό καλό, διά της βίας... "Άποντας είνεν Χριστουγέννενα και θά γλεντήσουμε... Θώ μ' μ' ακολούθηστα;

Ο Κλαυδίος άναψε δια τα τοιγάρο και ιού άπαντησε χαμογελάντας:

— Ή άπαντης μου είνε: όχι!

— Άστε εινεσαν βέβαια;

— "Οχι... Αύντη την ώρα έργαζομε και ή έργασια μεν μ' ένδιασέρει πελάδα... Έτοις μέν πρόσληπτος σας μού έπενθυμήστε πώς άποψε είνε Χριστουγέννων, πράγμα που με κάνει να σάς άγνωστο δύο φορές! ... Θά σους έξηγήσω μέμεως τό λόγο... "Ακούγοντας ποδ' άλγησε τίς καυτιένες, διέτας μαζί τίς κωμάνες τών έκκλησιών που κτυπούσαν χαροπίνενα, έννοιωσα μέσος μου ένα αισθητήμα τόσο πικρό, τόσο θλιβέρο, ώστε μού ήλιψε ή έπιθυμημά νά κλαύω, χα όις να έσπρω τό γιατί... Δεν έχω λοιπόν βλέπεις καθόλου διάσεστα γιά τά γλέντια άποψε; Μάλλον θά σας πλήξω μέ την παρουσία μου... Γι' αυτό, σου έπαναλαμβάνων, δεν έχουμα..."

Καί, δίνοντας τό γέρο στο φίλο του, τόν άποχαιρετίστε, ξαναγυρίζοντας στο γραφείο του για νά συνεχίσῃ τήν έργασία του.

Η ώρα είχε πρόσφατα πειά... "Άξεψνα, μέσα" στη νύχτα, που τήν έφτωταν διά μαζί τ' αστέρια του ονειρονύ, ή καμπάνες, ήδες μαζί, άγχισαν νά τραγουδούν, σκορπίζοντας τους πρόσχαρους ήχους των μέσων στον παγομένων άρεων.

Ο Κλαυδίος, ακούγοντάς τε, σηκώθηκε άπο τό γραφείο του, και, σάν νά τόν προσκαλούσαν, πήγε κι' άνοιξε τό παράθυρο και, σα στήριξε μιρός σ' αυτό.

Α κοινωμένος καθές ήταν στό κάγκελο του δέν ένινιωθες τό κρυό και, άγχουντας τίς κωμάνες που τού έφεραν ένα σωρό άνιμησης, δρόχισε νά διενοροπλήσῃ.

Σαναπιγώτας κάποια άλλη νύχτα τον Χριστουγέννων, ποδ' είκοπτές χρόνων, τό ίδιο γλυκιά και φωτεινή, σάν τήν άποφυνή και ή συγκίνησης του έκανε τά μάτια του νά μοισκεύουν.

"Ήταν τότε μόλις δύο χρόνων. Ήταν άρδευσαν γιατί είχε κάθει στό πάτερα του και τή μητέρα του δάρο τή νηπικά που το σχέδια ήλικια. "Ένας θείος του, που τόν είχε άναθεψει, τόν είχε πάει τό χρόνο έκεινον σά κάποια συγγένεια τους ούρογεννα στήν έξοχη, που είχε ένα σωρό πρόσχαρα παιδάκια γιά νά κανουν έκει Χριστουγέννα. Τό δράδυ τους παραμονής μετά τό δείπνο τόν οδήγησαν στήν καινούργια τήν κάμαρα γιά νά κοιμηθήσαν.

Προσηγούμενώς ένα κοριτσάκι τής οίκογενειας, που είχε κείλη τριανταφύλλινα τού είπε πώς ίσως έκεινο τό δράδυ. δι μικρός Χριστός νά το δέργη τά δώρα του μέσα στα τάξια.

Μή τή σκέψη αύτη στο μιαλό του, ο μικρός Κλαυδίος δέν μπόεσσε νά κοιμηθῇ. Και έκαναν, σε μά στηγή που είχε ξυπνήσει πάλι, είδε ν' άνοιγή ή πόρτα τής καμπαρώλας του σιγά-σιγά και έναντιμένο πλάσμα, ντυμένο στά δίδικενα, με χιμένα χριστό μαλλιά άπαντα στους ώμους μητρής μέσα! ...

Άντο δέν ήταν ούτε κοριτσάκια, ούτε γυναίκες... Ήταν κάτια σάν πατέρα... Κρατούσε στά χεράκια του ήσαν κεριά που πήγαν πρωτοσεφάνων τό κεφαλάκι του και ήχων γλοσσίσιμον σύρραγα, καθώς διευθυνόταν πρός τό έδριλα...

Ο Κλαυδίος έκλεισε τότε τά μάτια του, μή έφερνιας πειά κι'

δί ίδιος μη ίντειρευόταν ή μη ήταν έντινος...

Τότε έννοιωσε διό χειλά ν' άκουμπεν πολύ γλυκά στό μάτωπό του, κι' άμεσως αύτός διάλωσε τά χεράκια του άγκαλιάζοντας τό πλάσμα έκεινο, έναν συγχρόνως δάκρυα και λυγμοί τόν έπινγαν, πού τότε άποτημιώναν γιά δηλη τήν άρρενα.

Ο Κλαυδίος, ξαναγυρίζοντας έξαφνα άπο τό μακρυνό αύτό παγεθόν, έννοιωσε στο στίθιο του μή άνατριχίλα.

"Η καμπάνες έπακολουθούσαν νά σκορπίζονταν στόν άγρια τόν πρόσφατων ήχων των. Αναστένεις και χαμογέλασε πικρά.

Τά Χριστουγέννων μάνι μιά φορά τά είχε γνωστές πρόσωπα, που είχε σκορπίσει, πρό δεκαπέντε τρόφων, ήγνωστες γιλιές, στήν οψανή ψυχή.

Και έσαγνα, ανάλαβε βήματα αντίτηναν στό διάδρομο...

Συγχόνως μά κρωσταλλίνα φανών, ακόντησε στό σκοτάδι:

— Πατέρα, τί γρήγορα πού άνεβαίνεις... Τό σκαρφινι μου μού έχησε από τό ποδί μου... δέν μπορώ νά το βρώ...

Και, τήν έδινε στηγή, ή πόρτα του γραφείου άνευξ και μιά νέα ονυφρώδης ήχων στην πρόσφατη πάρολευκα παρουσιάστηκε. Σάθηκε καπαλητή και άφισε νά πέση από τά χέρια της μιά μεγάλη άνθοδημη μέ τριαντάφυλλα.

Ηταν μάλι σπελάδες δεκαοχτώ ώρακαν διάσκοπων μέσω της πόρτας της πρόσφατης βήματας ήχων, με δεν έχωντας στήν οπαδός.

— "Ω, συγγράμην, κώφιε... είπε τραγούδιστά ή νέα... Ο μπαμπάς κ' έγιν, γυρίζεις από μάλι σπεριδά... Άντος άνεβεις τό πρόσωπος στή σκάλα. Εγώ έμεινα πάσια, που ήταν έχασε τό σκαρφινι μου κ' έται γελάστηκε στό πατωμα... Νόμισα πώς ήταν έδω τό διαμερισμά μας.

Ο συγγραφείς, αντί νά τής άπαντηση, χαμογέλασε κ' έκεινη και τά βλέμματα τους ουαντήθηκαν...

Φανοντούσαν σάν νά γνωριζόντουσαν δύο αλλότρια, αν και, δέπος θυμόντουσαν δέν είχαν γνωριστεί ποτέ...

Έκεινη, σε μά στηγή, ταχτοποίησε στον πόρτας της τό παρόντης έπανωφόρι κ' έκανε νά σκυψη γιά νά πάρη από τά ποδιά της τό προσώπο πού τό είχε πέσει. Μά δ Κλαυδίος προλαβαίνοντας την, τό πήγε πρόσωπος και χωρίς νά τής το δώση τό πρώτον είπε με φωνή.

— Δεσποτίνις, δέν θά μείνη λοιπόν τίποτε και θά μείνει νά νά με πείσο δό Χριστός πρέσας κι' από τό σπίτι μου και άφησε τό δόδο του.

Έκεινη τόν έκότιαξε μά στηγή ιωαπόντας, ένω ή καμπανες έπακολουθούσαν νά σκορπίζουν μέσο στό σκοτάδι τή χαρά τους και, κοκκινίζοντας τού

άπαντας :

— Μπορείτε νά κρατήσετε αύτά τά λουλούδια...

Και σ' λίγο, έπαρσθεσε :

— Ανδρί θά παρακαλέσω τό μπαμπά ήλιθη και νά με δικαιολογησε σέ σάς...

— Νά σά δικαιολογηση : .. "Οχι, δεσποινίς. Μά, άν δέν με βρίσκετε πολύ άναξιο εας και θέλετε γιά μ' ακούση, θά τόν παρακαλέσω νά σά διαβιβάση μιά προσήλιοι μουν..."

Η συγκίνηση του τόν έκανε νά τραναλέξη, τά βλέμματα τους συναντήθηκαν άκομη μιά φούλανό δί Κλαύδιος φιλούσε τά λουλούδια.

Τότε έκεινη, χαμογελάντας του μή γοητεία, βγήκε έξω και άφησε πάλι ν' άνεβαίνη τής πολέλες.

Ο Κλαυδίος, διτάν έμεινα μόνος, έκλεισε τής πορτές του, γιατί ή εύνηξια είχε μπή πειά στό σπίτι του.

Και ή καμπάνες έπακολουθούσαν, νά γυταρούν...

Μόλις ήρθε η ανοική, δι Κλαύδιος πανηγυρίζεται από άγαπη τή νέα που είχε ξεκάνει τό δίλογον έπαληστρονέννεντον πού τόν προσφέρει τήν καρδιά της κ' ένα μπονσέτο πρωταστάφιλλα...

Και ή καμπάνες έπακολουθούσαν, νά γυταρούν...

Μόλις ήρθε η ανοική, δι Κλαύδιος πανηγυρίζεται από άγαπη τή νέα που είχε ξεκάνει τό δίλογον έπαληστρονέννεντον πού τόν προσφέρει τήν καρδιά της κ' ένα μπονσέτο πρωταστάφιλλα...

Ο Κλαυδίος έκλεισε τότε τά μάτια του, μή έφερνιας πειά κι'

RENÉ GHIL